

HET OUDE TESTAMENT

In het begin

Lang, lang geleden was de aarde er nog niet. Er was alleen donker, met niks erin.

Maar God was er wel.

God zei: 'Er moet licht zijn!'

En voor het eerst was er schitterend licht dat het donker wegjoeg.

'Dit is de allereerste dag,' zei God.

Het donker kwam nog even terug en God

noemde het nacht. Maar de volgende ochtend was het licht er weer. En zo gaat dat nog steeds: er is dag en nacht.

Op de tweede dag zei God: 'Er moet een hemel zijn!'

En de hemel rolde open, steeds verder en verder, met dekens van zachte wolken.

'Zo is het goed,' zei God. 'En nu ga Ik droog land maken, naast de zee.'

Vulkanen barstten uit en er kwamen bergen. Er was heel veel land, maar er leefde nog niets op.

De rest van de planeet was bedekt met een grote oceaan die in het heldere, nieuwe licht lag te glinsteren. Maar er leefde nog niets in. Het water was leeg en stil.

Het werd weer nacht en het werd weer dag.

Toen zei God: 'Ik ga planten maken, maar ze hebben zonneschijn nodig om te groeien.'

Met een grote knal kwam de zon tevoorschijn en die maakte de aarde lekker warm.

Er begon vers gras te groeien, en bomen met heel veel fruit.

Ver weg, in de ruimte, maakte God de maan en de sterren om de hemel te verlichten. Zo was het nooit helemaal donker, ook 's nachts niet.

God zag dat de wereld heel mooi was. Maar Hij was nog niet klaar.

God vulde de zee met allerlei zwemmende en spartelende dieren. Daarna stuurde God fladderende vogels de lucht in. Ze zongen vrolijk. De aarde leek wel een concertzaal.

Allerlei dieren, wilde en tamme, renden en sprongen, krioelden en sliepen op de mooie aarde die God voor hen gemaakt had.

God zag dat de
wereld fantastisch was.
Maar toch miste Hij nog
iets. En dus maakte God
de eerste mensen: een man,
Adam, en een vrouw, Eva.
‘Jullie zullen mijn speciale vrienden
zijn,’ zei God. ‘De aarde die Ik gemaakt
heb, zal je alles geven wat je nodig hebt. En
jullie moeten ervoor zorgen.’

God was klaar met zijn werk. Het was tijd om
uit te rusten.

‘Deze wereld en alles wat erbij hoort is heel
goed,’ zei God. ‘Ja, het is allemaal heel goed!’

De tuin van Eden

God had voor Adam en Eva een prachtige tuin gemaakt: Eden.

‘Alles in deze tuin is voor jullie,’ zei God, ‘maar jullie mogen niet eten van de boom die midden in de tuin staat. Als je dat wel doet, komt de dood in de wereld.’

Op een dag sloop de sluwe slang naar Eva toe. Hij fluisterde iets in haar oor. ‘Waarom eet je niet van die boom in het midden?’ zei hij sissend.

‘O nee,’ zei Eva. ‘God zegt dat we doodgaan als we daarvan eten.’

De slang bewoog zijn gespleten tong op en neer. ‘Je gaat echt niet dood, hoor. Je wordt juist net zo verstandig als God!’

Eva keek naar de boom. De vruchten zagen er wel *heel* lekker uit ...

Eva plukte er eentje en nam een hap.

‘Wat is *dat* heerlijk,’ zei ze. Ze gaf Adam ook een vrucht. En ook hij nam een hap.

Adam smakte met zijn lippen. ‘Mm, lekker, zeg!’ zei hij met een glimlach.

Maar hun glimlach duurde niet lang. Ze wisten dat ze iets verkeerd hadden gedaan.

Toen God 's avonds naar de tuin kwam, hadden Adam en Eva zich verstopt.

‘Kom maar tevoorschijn,’ zei God verdrietig. ‘Jullie geloofden me niet. Nu moeten jullie de tuin uit. Anders eten jullie misschien van mijn speciale Boom van het Leven. Dan blijven jullie altijd leven en blijven jullie ook altijd verkeerde dingen doen. Jullie zullen hard moeten werken om voor eten te zorgen. Het wordt moeilijk en jullie gaan je alleen voelen. Onze vriendschap is nu afgelopen.’

Adam en Eva schaamden zich zo dat ze voor God niet meer bloot wilden zijn. God gaf hun kleren om aan te trekken en toen stuurde Hij hen weg uit de tuin.